

РЕШЕНИЕ

№ 38292

гр. София, 18.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав, в
публично заседание на 03.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ивета Стефанова

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разглежда дело номер **9303** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 40 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ).

Сдружение „Гласът на бащите“ обжалва Решение № 157 от 15.07.2025 г. на административния ръководител на Районен съд – Сливница за отказ за предоставяне на обществена информация, поискана със заявление с вх. № 5/23.06.2025 г. По поддържаните оплаквания за нарушения на процесуалния и материалния закон иска обявяване нищожността, евентуално - отмяна, на атакуваното решение.

Ответникът – административният ръководител на Районен съд – Сливница, не взема участие в съдебното производство и не изразява становище по жалбата.

Жалбата е допустима – подадена е при надлежно упражнено право на оспорване, а разгледана по същество е неоснователна.

Със заявление вх. № 5/23.06.2025 г. Сдружение „Гласът на бащите“ е адресирало до административния ръководител на Районен съд - Сливница искане за предоставяне по реда на ЗДОИ на информация, индивидуализирана в 12 пункта, както следва:

1. Допуска ли се - регламентирано в закон, подзаконов или какъвто и да е нормативен, административен или индивидуален акт, или нерегламентирано, координация между административния ръководител на районен съд и ръководители на други съдилища, включително окръжни, апелативни и административни, при разглеждане на конкретни казуси и дела;
2. Ако отговорът на предходния въпрос е да - на какво правно основание и по каква методика или механизъм се извършва това, като се предостави съответния документ;
3. Ако отговорът на предходния въпрос е не, какви са санкциите, ако се установи подобно

нарушение;

4. Допуска ли се - регламентирано в закон, подзаконов или какъвто и да е нормативен, административен или индивидуален акт, или нерегламентирано, координация между административния ръководител на районен съд и ръководители на касационна инстанция, например - ВКС, при разглеждане на конкретни казуси и дела;

5. Ако отговорът на предходния въпрос е да - на какво правно основание и по каква методика или механизъм се извършва това, като се предостави съответния документ;

6. Ако отговорът на предходния въпрос е не, какви са санкциите, ако се установи подобно нарушение;

7. Има ли практика административен ръководител на районен съд да указва на съдии как да взимат решения по определен тип дела - например за родителски права, така щото решенията да бъдат постановявани еднозначно, в една и съща посока? Например - майките винаги да получават родителските права, с изключение на единични случаи на невъзможност;

8. Има ли практика - законово издържана или въведена без законово основание, административен ръководител на районен съд да иска или да получава указания от ръководител на по-висш съд, например – ВКС, да разпoredи или „убеди“ подопечните си съдии да взимат решения по определени дела по точно определен начин, прикривайки това зад термина „съдебна практика“;

9. Има ли йерархичен контрол в съдебната система, извън описания в закона, тоест получават ли се указания от ръководител на по-висш съд - например ВКС, или от ВСС, как да се решават дела по определени казуси;

10. Може ли общото събрание на колегиите на конкретен съд да вземе решение по какъв начин да се решават определен тип дела, респективно да въведе утвърдена практика в този съд? Възможно ли е практика, въведена по този начин, да дерогира закона;

11. Вътрешното убеждение на съдията, дадено му по закон, може ли да дерогира закон, подзаконов или друг нормативен акт;

12. Допустима ли е дискриминация или сегрегация по определен тип дела, ако това е решено от събранията на съда, спуснато е като инструкция от по-висш съд - например ВКС, или от ВСС, или е наложено от административен ръководител.

Предмет на обжалваното решение е отказът за предоставяне на информацията с посоченото съдържание, обоснован с непринадлежността ѝ към вида на обществената по смисъла на чл. 2 ЗДОИ.

Оспореният акт е процесуално и материалноправно законосъобразен.

Оплакването на жалбоподателя, че решението е постановено по образувано по заявлението му частно гражданско дело № 468/2025 г. по описа на съда, в което е бил лишен от право на участие и защита, не обуславя извод за засягане на атакувания акт от съществено процесуално нарушение, чието отсъствие би могло доведе до различно по съдържание волеизявление от постановеното. Характерът на процесното производство, очертан от депозираното искане, съдържанието на правоотношението и правните последици от разпореденото с крайния акт, го окачествява като административно, а не съдебно производство. Съответно заключителното решение, обективизиращо по същество произнасяне на сезирания с искане по ЗДОИ административен ръководител на РС-Сливница в качеството му на задължен субект по специалния закон – чл. 3 ЗДОИ (а не съдия-докладчик), принадлежи към категорията на индивидуалните административни актове по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК, респ. чл. 38 ЗДОИ. Разглеждането на поискания достъп до информация под формата на заведено дело, макар и несъответно на характера на правоотношението, не променя естеството на проведеното производство като административно. В този смисъл, сдружението няма качеството на страна в съдебен процес, участието му в подобна

процесуална роля не е било дължимо, а доводите за нарушения на съдопроизводствените правила са неотносими към преценката на процесуалната законосъобразност на административния акт. Вярно е заключението на административния ръководител на РС – Сливница, че въпросите, предмет на заявлението на жалбоподателя, са извън обхвата на понятието за обществена информация.

Обществена информация по смисъла на чл. 2, ал. 1 ЗДОИ е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на държавните органи. Правото на достъп до обществена информация по правило не е ограничено и възниква за всички граждани и юридически лица, тъй като им дава възможност да си съставят собствено мнение относно дейността на обвързаните със задължението за предоставяне на информацията субекти (чл. 4, ал. 1 и 3 във връзка с чл. 2, ал. 1 ЗДОИ). Приложимостта на реда за достъп по ЗДОИ е обусловена от принадлежността на исканите данни към категорията „обществена информация“ по смисъла на чл. 2, ал. 1 в някой от нейните видове – официална или служебна, според разграничението по чл. 9, ал. 1 от закона, както и от липсата на предвиден в друг закон специален ред за търсене, получаване и разпространяване на такава информация (чл. 4, ал. 1, предл. 2-ро от закона). По аргумент от правилото на чл. 3 ЗДОИ, за да бъде предоставена информацията, същата следва да е налична, а не да се създава по повод на процесното заявление.

В случая не е налице нито един от елементите от фактическия състав на правото на достъп. В приложното поле на ЗДОИ попадат само онези актове на органите на съдебната власт, които са част от извършваната от тях административноправна дейност, но не и до правомощията им по конкретни съдебни производства. Поисканите данни не съдържат сведения относно обществения живот в страната, а относно начина на решаване на семейноправни спорове за родителски права и формираната по тях съдебна практика в очертания със заявлението контекст. Информация по поставените въпроси по хипотеза не би могла да се съдържа в акт на държавния орган, издаден при упражняване на правомощията, включени в компетентността му, т.е. не е официална обществена по чл. 10 ЗДОИ, нито се събира, създава и съхранява във връзка с официалната, както и по повод на самата дейност на районния съд, което изключва нейната принадлежност и към служебната обществена информация по чл. 11 от закона. Формулираните въпроси въобще не засягат пряко сферата на нормативно определената на органа на съдебна власт компетентност и са несъвместими с целта на обезпеченото от ЗДОИ право на достъп. От друга страна, отговорът им сам по себе си изисква не получаването на достъп до информация, създадена или съхранявана от органа, а изразяването на становище по повод твърдения за неправомерно въздействие и дискриминация по определен тип дела и важимостта на вътрешното убеждение на магистратите. При отсъствието на белезите, квалифициращи претендираната информация като обществена, не е приложима и процедурата по ЗДОИ за предоставянето ѝ. Съответно за заявителя не е възникнало и субективното право по материалното правоотношение със задължения по ЗДОИ субект да получи данните, предмет на заявлението. Доколкото искането на жалбоподателя е основано на конотация за злоупотреба с йерархична власт и неравно третиране, то предполага друг ред за защита, изразен в упражняването на сигнална функция до съответния компетентен орган.

Извършената в изпълнение на чл. 168 АПК служебна проверка не констатира засягане на обжалваното решение от отменително основание по чл. 146 от кодекса, което мотивира съда да отхвърли оспорването.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд – София - град, Второ отделение, 38 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата от Сдружение „Гласът на бащите“ срещу Решение № 157 от 15.07.2025 г. на административния ръководител на Районен съд – Сливница.
Решението е окончателно.

СЪДИЯ: